

Margaretha Malmgren

Chokladligan och den magiska kristallen

Illustrationer av Annika Giannini

Tack Johan, för inspirerande idéer


Lindskog & Co. Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2006

© Text: Margaretha Malmgren
© Illustrationer: Annika Giannini
Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Lettland 2006

ISBN 91-85311-08-1

Innehåll

<i>Nödlandningen</i>	9
<i>Chokladligan slår till</i>	25
<i>Förföljda i natten</i>	44
<i>Den magiska kristallen</i>	58
<i>I chokladfabriken</i>	81
<i>Utomjordingarnas konung</i>	106
<i>Polisen lägger pussel</i>	126
<i>Rådslagning i rymden</i>	142
<i>Rymdkuppen</i>	158
<i>Mötet i parken</i>	174
<i>Två nya riken</i>	196

Till William

Nödlandningen

Julafton. Mörker. Tystnad. Plötsligt hördes ett svagt surrande från himlen. Det lät som ljudet av en ensam fluga som blivit instängd bakom ett fönster. I den frostiga midvinterkvällen färdades en snabb, lysande farkost över himlavalvet. Siktet var inställt på jorden.

Farkosten kom allt närmare. Nu var den så nära att den förmodligen skulle ha skrämt bort varenda invånare i hela Kurremölla om de hade sett den. *Om* de hade sett den. Men det var ingen av stadens invånare som vare sig hörde eller såg vad som just höll på att hända. Hade man berättat det för dem hade de antagligen inte trott på det. Inte ännu i alla fall.

Farkosten saktade in och gjordes klar för landning. Ett ögonblick stod den nästan stilla i luften. Strax innan den nådde markytan sköts sex långa, böjda landningsställ ut från dess undersida så att farkosten nu inte bara lät som en fluga. Den såg nästan också ut som en. Med en dov duns landade den bakom en kulle ute på Kurremöllas åkermark. Det surrande ljudet upphörde och stillheten lägrade sig åter över det snövita landskapet.

Efter en kort stund öppnades en lucka på undersidan av farkosten. Ett starkt ljussken strömmade ut från öppningen samtidigt som en stege automatiskt hissades ner. Sedan trädde en mystisk varelse fram. Han klättrade långsamt nerför stegen tills han nådde den snötäckta marken. Där blev han tankfullt stående och såg sig omkring.

Samtidigt som främlingen granskade jorden, tog sig Moder Jord en titt på den oanmälda gästen. Den såg till kroppsbyggnaden precis ut som en smal, kortvuxen människa. Två armar och två ben. Tio fingrar och tio tår. Ändå skulle det minsta människobarn lätt kunna urskilja denna varelse i en folksamling. Den främmande figuren hade nämligen ett stort päronformat huvud och två stora, svarta ögon. Hans näsa däremot bestod endast av två små hål. Och munnen kunde närmast liknas vid ett pyttelitet streck.

På huvudet bar han en åtsittande hjässa, vilken satt fast i en grön rymddräkt som täckte hela hans kropp. Mitt fram på dräkten fanns en stor röd knapp. Vad som hände när man tryckte på den knappen, var det bara främlingen som visste. Han var även utrustad med en hörnsäck i ena örat, en mikrofon under hakan och en filmkamera som inte var större än en silverslant. Den minimala filmkameran satt placerad

på pannan, inbyggd i hans hjässa. För varje steg främlingen tog överförde kameran bilder av omgivningen till en skärm inne i rymdfarkosten.

Under hjässan fanns en skallig hjässa som vilade på en smal, avlång hals. Längre ner om midjan hade han ett brett blåfärgat bälte med inristade tecken av ett slag som ingen av oss hade känt igen. Det som dock mest skilde denna underliga varelse från en vanlig människa var ett cirka tjugo centimeter långt spröt. Det



stack rakt upp genom hättans topp, och användningen av detta spröt kommer vi till om en liten stund.

Den främmande varelsen såg onekligen förvånad ut där han nu stod och spejade. Fast det var väl i och för sig inte så konstigt. Det var ju inte varje kväll som en okturian besökte jorden. Den här gången var det dessutom oplanerat. Rymdskeppet och dess besättning skulle egentligen ha landat hemma på planeten Okturnus. Men under den senare delen av rymdfärden uppstod det ett problem med navigationssystemet, och en nödlandning på närmaste planet blev nödvändig.

Den utomjordiske besökaren, som för övrigt var döpt till Nick-Pick i sina galaktiska hemtrakter, började försiktigt att utforska området närmast farkosten. Snön knarrade under hans fötter och han var flera gånger på väg att trilla omkull i det hala underlaget. Den jordiska luften kändes tung för Nick-Pick att inandas. Det kittlade irriterande i hans små näshål.

– Usch, det stinker knallpulver på den här planeten! fnös han tyst för sig själv och höll sina spetsiga, gröna fingrar för näsan. Vi måste ha hamnat på Jordianus.

– Någonting i sikte? skorrade det plötsligt i Nick-Picks hörsnäcka.

Det var kommunikatören Ra-Diona från rymdskeppet. Trots att hennes bildskärm blivit alltmer sud-

dig efter nödlandningen hade hon ändå försökt följa Nick-Picks vandring.

– Nej, ingenting alls. Jag går vidare, svarade Nick-Pick i mikrofonen.

Efter ytterligare några minuters granskning av omgivningen upptäckte Nick-Pick emellertid ett svagt ljus längre bort på åkern. Han blev nyfiken och bestämde sig för att gå närmare och ta reda på varifrån ljuset kom. För varje steg han tog blev ljuset skarpare. Det blev först två, sedan tre och därefter fyra stycken föremål som uppenbarade sig i mörkret. Satelliter? tänkte Nick-Pick frågande. Så småningom såg han att det bara var fyra små fyrkantiga ljusgluggar. Då förstod han också med säkerhet var han hade hamnat och vilka som bodde innanför gluggarna.

– Jordianer, konstaterade Nick-Pick viskande. Jag ser en jordianhydda! meddelade han farkosten via mikrofonen. Vad ska jag göra?

Inget svar hördes.

– Kontakt! Ra-Diona! Jordianläger i sikte! Jag inväntar vidare order!

– Studera ... det ... närmare! knastrade det efter en stund från kommunikationsanordningen, som uppenbarligen behövde repareras. Men låt dem inte upptäcka dig, för då förklarar de antagligen krig mot

oss. Tänk på att jordianer kan vara krigiska! Var försiktig och lova att hålla kontakten, uppmanade Ra-Diona, som nu bara såg en massa streck på bildskärmen.

– Jag lovar. Klart slut, svarade Nick-Pick och fortsatte sin upptäcktsfärd över den snöklädda åkern.

Han smög sig allt närmare huset med de fyra upplysta fönstren. Snart såg han att det var rött till färgen. Och att någon rörde sig därinne. Då han nått ända fram till husväggen kurade han ihop sig under det andra fönstret från vänster, det som stod på glänt. Han ville absolut inte att jordianerna skulle få syn på honom. Kylan var bitande kall och den jordianska luften kliade förfärligt i näsan. Nick-Pick började längta hem till Okturnus.

Han var precis på väg att tappa intresset för expeditionen då en stark känsla plötsligt uppfyllde hela hans kropp. Det var en lite underlig, men underbar, ja, rent av fantastisk känsla. Det tjugo centimeter långa känselsprötet på toppen av hans huvud började svaja vilt och samtidigt vibrera hejdlöst då det tog emot sensationen. Doftsensationen alltså! Ut genom fönsterspringan flödade nämligen en doft som Nick-Pick aldrig förr i hela sitt tvåusenfemhundraåriga okturianliv hade dragit in genom sina två näshål. Gott, smaskigt, akut-begärligt-härligt! tänkte han. Vad är detta underbara för något?

Nick-Pick kunde inte motstå doftfrestelsen, utan reste sig tyst upp på tå för att titta in genom en av glasrutorna. Då såg han! Han såg det! Mitt på den stora mattan i vardagsrummet satt två jordianbarn, en pojke och en flicka, med var sin kartong i famnen och tuggade så att käkarna for upp och ner. Barnen var omgivna av fyra fullvuxna jordianer som föreföll vara deras föräldrar. Den korta ljusa kvinnan och mannen med skägget såg ut att höra samman med flickan, och det mörkhåriga långa paret verkade höra ihop med pojken. Nick-Pick förstod att den ljuvliga doften som höll på att göra honom tokig kom ifrån de båda barnens munnar. Och vad det nu än var de smaskade i sig så ville han också ha det!

Han blev yr, nästan svimfärdig av upphetsning. Raketter och planeter! tänkte han. Detta är någonting alldeles nytt! Okturnusborna kommer att prisa mig för denna gottiga upptäckt!

Plötsligt sa ett av barnen, den lilla flickan:

– Tack, snälla jultomten, för den goda chokladen!

Choklad? tänkte Nick-Pick alldeles oförstående. Vad är choklad för något? Det har jag aldrig hört talas om. Han hade ju faktiskt utan missöden besökt och utforskat jordianernas planet hela 37 gånger tidigare. Men aldrig förr hade han kommit i kontakt med en doftsensation som denna.



Då plötsligt förstod han. Nödlandningen på Jordianus innebar för honom det 38:e besöket. Detta kunde givetvis inte ses som en tillfällighet. Solar och galaxer! Vad ska detta leda till?! Talet 38 är ju det stora lyckotalet på Okturnus! tänkte Nick-Pick, samtidigt som den underbara doften inifrån huset gjorde honom berusad av lycka.

Han sansade sig dock snabbt när han genom fönstret fick se ett fruktansvärt monster träda fram ur skuggorna vid den öppna spisen. Monstret var klätt i ett blodindränkt tyg och hade otroligt mycket vildvuxet vitt hår i ansiktet. Det skrockade på ett fasansfullt sätt samtidigt som det vinglade fram och tillbaka. Och det bar på en hel säck med vad Nick-Pick förmodade var jordianoffer.

Ni kan tro att Nick-Pick blev rädd! Han blev så rädd att han var tvungen att kasta sig rakt ner i snön med händerna ovanpå hättan för att han inte skulle bli upptäckt och kanske infångad av denna rysliga varelse. Det enda som avhöll honom från att springa för livet var doften av choklad som strömmade ut ur huset som ljuva vindpustar.

Medan Nick-Pick låg som förstenad på den snötäckta marken delades det ut fler julklappar inne i huset. Sedan blev det dags för den traditionsenliga

ringdansen runt granen, och tomten stämde högljutt in i julsångerna. Skrålandet ”Nu är det jul igen och nu är det jul igen ...!” sved i Nick-Picks hörselgångar. Han kände hur fasan inom honom växte sig allt starkare och starkare. Nick-Pick befarade nämligen att de läten som kom ifrån det håriga odjuret tillhörde en sedvanlig ljudritual. En ljudritual som genomfördes precis innan attacken skedde mot de utvalda offren. Han kände sig tvingad att stänga av den skorrande, halvtrasiga kommunikationsanordningen på sin rymddräkt. Det var inte värt att låta ljudet fånga odjurets uppmärksamhet, och resultera i att även han blev ett välkommet byte.

Nick-Picks äventyrsiver tog dock snart överhanden igen, och han reste sig försiktigt upp för att fortsätta följa vad som hände. Efter en stund upphörde oväsendet inifrån och han hörde i stället röster som hjälpte honom att reda ut en del begrepp han inte var bekant med.

– Ställ nu undan chokladen så att du har lite kvar tills i morgon, gumman. Och säg adjö till jultomten innan han åker iväg till nästa ställe, sa den korta ljusa jordiankvinnan.

– Kommer tomten tillbaka nästa jul också? frågade den lilla jordianungen vars hår, uppsatt i hästsvans, var lika blont som hennes mammas.

– Hå, hå, hå! Om du lovar att vara en snäll flicka hela året gör jag kanske det, svarade vilddjuret henne.

Tomten? tänkte Nick-Pick förskräckt där han stod och kikade in. Det måste vara en farlig varelse som varje år besöker små oskyldiga jordianbarn och jagar dem med en säck runt ett träd, bara för att de har varit snälla. Han såg inget annat alternativ än att vänta. Vänta på att det skulle bli fritt fram för honom att ta sig in i huset och norpa ett smakprov av doftsensationen som han nu hade lärt sig hette CHOKLAD.

Ni måste förstå att det inte var helt lätt för en smal okturian att stå ute i den kalla snön och frysa. Han funderade på vad Ra-Diona hade sagt till honom: ”Tänk på att jordianer kan vara krigiska!” Jo, sannerligen, tänkte Nick-Pick. Det hade den där tomten nyss bevisat.

Trots att det var flera minusgrader ute lyckades Nick-Pick vänta de två jordiantimmar som krävdes för att lamporna inne i huset skulle slockna. Han kunde då åter ställa sig på tå och blicka in genom fönsterrutan. Kusten verkade vara klar. För säkerhets skull smög han sig runt hela huset och tittade in genom varje fönster. Han förstod att den där tomten inte var att leka med. Men överallt var det släckt och ingen syntes till. Nick-Pick tog ett djupt andetag. Nu var han redo att gå in i huset.

Han fingrade efter den röda knappen mitt fram på sin rymddräkt.

– *Abirissimi!* viskade han och tryckte på knappen.

För er som inte förstår okturianska betyder det någonting i stil med ”Upplös mig!”

Långsamt försvann silhuetten av honom och blev till dimma. En utomstående iakttagare skulle klart och tydligt kunnat ha sett buskarna vid husknuten rakt igenom honom. Det var som om hela Nick-Pick gick upp i rök. Då tog han det första steget in genom den röda husväggen.

Ni må tro att det var en märklig syn! Liket ett spöke i ett kråkslott flöt han igenom både murbruk och tegelstenar. Ingenting var för hårt eller för tjockt för att han inte skulle kunna ta sig igenom det. Efter bara en sekund var han inne i huset. Han tryckte på knappen på rymddräkten igen och viskade: ”*Finissimi!*” Med det uttrycket avslutade han den förtrollade upplösningen, och vips fick han tillbaka sin kroppsliga gestalt.

Han skakade av sig den värsta kylan och såg sig omkring i huset med alla sina tio sinnen på högspänn. (Ja, du vet väl att okturianer har tio sinnen?) Han fruktade att det där monstret, den där jultomten, skulle ligga och lura någonstans och när som helst

hoppa fram och anfalla honom. Och kanske stoppa honom i sin säck. Men ingenting hände. Ingenting alls. Inne i huset verkade allt vara lugnt och fridfullt, men framför allt varmt och skönt. Nick-Pick kände hur hans stelfrusna tår långsamt började tina. Puh! tänkte han lättad när han insåg att han hade klarat sig från att bli upptäckt. De där jordianerna är verkligen ett släkte för sig. Ingen idé att försöka förstå sig på dem, bestämde han sig för.

I stället började han leta. Och med hjälp av känselsprötet som vibrerade på hans huvud lyckades han till slut hitta det han sökte efter. Det som hade hållit honom kvar väntande i flera jordiantimmar. Ni vet väl vad? Ja, just det, CHOKLADEN! En kartong låg på ett bord i ena hörnet av vardagsrummet intill en soffgrupp. Nick-Pick kände hur lyckan kittlade genom hans smala kropp. Han var just på väg att tassa bort mot kartongen när han avbröts av en egendomlig röst.

– Vad-heter-du-då? lät det från ett rum i närheten.

Nick-Pick stelnade till av rädsla. Fanns det verkligen någon som var vaken i huset? Hade tomten inte gett sig av än?

– Goddag-goddag! Vad-heter-du-då? hördes det igen.

Nick-Pick lyssnade noga och blev något lugnare då han insåg att röstläget i alla fall inte kunde tillhöra den stora hemska tomten. I stället blev han som vanligt nyfiken. Försiktigt smög han ut ur vardagsrummet och började gå mot rösten. Dörren till köket stod öppen. Han ställde sig vid dörrkarmen och kikade in. Bredvid köksbordet stod en bur, och på en pinne i burens satt en papegoja. Den blev precis lika överraskad av att se Nick-Pick som Nick-Pick blev av att se papegojan. Åh, bara en ofarlig jordiansk papesaurier! tänkte Nick-Pick och smålog.

– Men raket-planet-galax-komet, vad du skrämde mig! sa Nick-Pick och stängde försiktigt dörren till köket så att den jordianska papesauriern inte skulle väcka de ännu sovande i huset.

– Skitunge-skitunge! Stick-och-göm-dig! svarade papegojan när köksdörren gick igen.

Nick-Pick återvände till vardagsrummet och tassade fram till hörnbordet med chokladen. Med darrande fingrar lyfte han upp kartongen och tog av locket så att alla godsakerna blev synliga. De ljuvliga chokladofterna strömmade rakt in i hans små näsborrar, som nu utvidgade sig till dubbel storlek. Helt uppfylld av sitt eget välbefinnande och av fröjd över att ha funnit de gyllenbruna juvelerna tog han upp en av bitarna.

Och så stoppade han den i munnen. Den känsla som i detta ögonblick genomför Nick-Pick från spröt till tå går inte att beskriva med ord.

– Stjärnor och planeter! stönade han stormförtjust. Det här måste vi omedelbart skaffa oss på Okturnus!

Nick-Pick höll på att explodera av lycka. Han ville så snabbt som möjligt tillbaka till rymdskeppet och tog därför chokladkartongen under armen. Sedan sprang han rakt mot husväggen där han tidigare hade kommit in. DONG! Med en smäll slog han huvudet i den hårda tegelväggen och hamnade omtumlad på alla fyra på golvet.

– Meteoror och kometer! utropade han när han förstod att han hade glömt att trycka på materieomvandlarknappen på rymddräkten.

Snabbt som blixten fick han tag på kartongen, reste sig upp, tryckte på knappen och viskade: "*Abirissimi!*" Därefter rusade han osynlig ut igenom väggen.

– I säkerhet igen, pustade Nick-Pick när han åter stod under den bara himlen.

Men riktigt så snabb skulle han nog inte ha varit. Inne i huset hade nämligen en chokladbit, den största av dem, trillat ut på mattan när kartongen flög i golvet. Där låg den nu ensam och övergiven som ett klart och tydligt bevis på att någon råkat tappa den.

Väl ute på åkern slog Nick-Pick på sin kommunikationsanordning igen och skrek så gott hans flämtande röst förmådde:

– Hurra! Hurra! Jag har choklad! Jippi! Tjohoo!

Under hela språngmarschen tillbaka till farkosten fortsatte han att upprepa dessa ord under största glädjerus. Han hoppade och skuttade fram genom snön som virvlande dansade omkring honom. Han kastade snöflingor högt upp i luften samtidigt som han proppade den pyttelilla munnen full med så många praliner att han fick svårt att andas.

Till slut lugnade han ner sig och började i stället fundera på vad han skulle säga till den övriga besättningen. Hur skulle han förklara den långa tid han hade varit borta? Och att han stängde av kommunikationsförbindelsen utan lov?

– Kontakt! Ra-Diona! ropade Nick-Pick i mikrofonen. Jag har en makalös överraskning med mig till er!

Men kommunikationsanordningen bara skorrade och verkade vara helt ur funktion. Nick-Pick anade att han låg illa till.

Chokladligan slår till

Inne i familjen Johnsons röda hus hade de julfirande släktingarna väckts av Nick-Picks smäll i väggen. Taklampan i vardagsrummet tändes. Ögonblicket senare hördes en snyftande flickas röst:

– Min chokladkartong är borta! Vem är det som har tagit min choklad?! Mamma! Koom ...!

En trött och förtvivlad liten flicka snubblade på sitt långa, rosa nattlinne och blev liggande raklång på golvet. Hon grät och snörvlade och visste inte vad hon skulle ta sig till. Men så fick hon syn på någonting på mattan en bit bort. Hon kravlade sig närmare för att se efter vad det var. En chokladpralin! Men varför ligger den där? tänkte hon och tog den i sin hand.

Den frågan var det bara Nick-Pick som kunde svara på, och han hade nu hunnit tillbaka till rymdskeppet ute på åkern.

– PLANETER OCH KOMETER! utropade kapten Arg-Sint rasande när Nick-Pick trädde in i kommandorummet, där hela besättningen var samlad. Du vet mycket väl att man inte får stänga av kommunikationsförbindelsen under ensamma expeditioner! Farkostens navigationssystem är lagat för länge sedan,